

Rüzgar Tutar Bizi

– HaticeEğilmez · 14 Haziran 2011

"Mevsim kış, ellerin soğuktur"

Ne acımasız bir rüzgârdır şimal rüzgârı... Deli gibi eser kış günleri... Özlediğimiz birileri varmış çok uzaklarda, yola çıkmak istermişiz, üşürmüşüz, ümitlerimiz ürperirmiş soğuk nefesiyle... Umurunda bile olmaz onun. Hoyrat bir edayla dolanır durur yeryüzünde.

Akşamlar acelecidir kışın, günler kısa ve hüzün verici... Düşler dilsiz kalır uzunca gecelerde, kendimizle söyleşiriz düşlerimizin lâle çaldığı o demlerde... Sebebimiz gülümser bize grilemiş gökyüzüne bakan sebepsiz bir pencereden. Tebessüm değildir yüzündeki esrarlı bir gülüştür. Acıtır, kanatır, üstelik yalımdır.

Şimal rüzgârı kışı sever, biz üşüsek de o üşümez. Gecesi gündüzü yoktur rüzgâr ile kışın sohbetinin. Onlar muhabbet ikliminde söyleşirlerken garip kalmış yitikler gizlenir fermanları zulalarında mahpus... Ve bizler yaza hasret kuru yapraklar misali savrulurken etrafa, biliriz ki yan yana gelemeyecekler mazi ile hâl bir daha asla.

Teşbihte hatayı kabul etmeyen atalarımız ölümün iki kaşın arası kadar her birimize yakın olduğunu bilseler de kış mevsimini ömrümüzün yaşlılık çağına, dolayısıyla ölüme yaklaşan günlere benzetirler. Bu, güzel bir o kadar da hazin benzetmeye hak vermemek elde değil. Kış ve yaşlılık bir yüzüyle hazindir dünya hayatımıza dair birçok kaybı içermesinden ötürü... Bir yüzüyle de müjdeliler ilham eder gönlümüze Hakk'a yakınlığından... Gurbet ve sıla arasında ulaklık yapan ölüm, bizlere sadece kışın uğramaz. Her mevsim bahçelerimizden geçmişliği, iki ayağı total düzenlerimizi darmadağın etmişliği vardır.

Kış bembeyaz elleriyle bir bade sunar bizlere. İlk katresi güldürür, ikincisi öldürür bu camdaki badenin. Sarhoşluk değildir aslında yaşadığımız, ürperiş hiç değil... Yaşın kemale ermesi, son günlerin kapımızı habersizce çalması, yolculuk fikrinin kalbe otağ kurması gibi hüznü bir nağmedir kulaklarımızda inleyen.

İklimler alt üst oldu, mevsimler milyonlarca yıllık dengelerini sayemizde yitirdi. Göçmen kuşlar yollarını şaşırıyor artık, badem ağaçları vakitsiz açıp çiçeklerini defnediyor kahverengi zemine. Buna rağmen ne yaz kışla, ne mutluluk hüznle savaşmakta. Tek cenk var bu âlemde korkmaya değer; iyinin kötüyü, iradelerimizin nefislerimizle olan cengi... Her mevsim gökyüzünün rengi değişir. Fakat sulh hâlinedir zaman değirmeninde her parça bir diğeriyle... İçlerimizdeki savaşa inat...

Kapılarımızı sürmeleyelim sıkı sıkı, pencerelerimizi kapatalım gizlice. Ne kışın soğuşunu ne de samyelerinin gürültüsünü evlerimize alalım. El ele dolaşınlar تنها sokaklarda, koyun koyuna uyusunlar serseri kaldırımlarda. Bizleri arasınlar, arasınlar, ebediyen arasınlar... Biz saklanaduralım onlar hummalı bir telaşla bizleri ararlarken. Bulamasınlar, bulamasınlar, bulamasınlar sakın ha hiçbirimizi... Bir kardan adam yapalım. Atkısına çocukluğumuz salıncak kursun, şapkasına gençliğimiz saklansın. Bembeyaz yüzü, olgun günlerimize baksın dervişane gülümsemesiyle. Buzdan bağrında, samyelleri eserken üşümesin, bizim topraktan sinelerimizin soğukluğuna aldırmasın. Günışığı eritmesin onu, burnu

zemine düşmesin. Koltuğunun altındaki çalından süpürgeyle süpürüp atсын bütün endişelerimizi hiçliğin umursamazlık makamına...

Firuzeden inşa kalplere nakşolmadadır şimdi hem gül hem lale. Bu fasıl ey dil sus, söyleme! Kurt da dinleyemeyecek seni güvercin de... Zor günlerde herkes sadece kendi hikâyesini söyler, kendi hikâyesini dinler. Bu acımasız hakikati kazı binlerce hançer yemiş yüreğine. Açmışsın, susuzmuşsun kime ne! Kim sorar halini yılın bu vakti, yollar diz boyu kar tutar.

Rüzgârın ıslığı şarkısını söyler kırık dökük ve kederli hatıraların. Ruha serzeniş serper, bekleyiş serper, düş serper... İşitenlerde öfkeliymiş hissi uyandıran haykırılarına kanmayınız onun. İlkyazlara olan özlem gizlidir nefesinde. Öfkeden deli olmuş gibi eserken ışıltılı bahar günlerine, ılık yaz akşamlarına olan intizarını dile getirir içedönük bir edayla. Pencereleirimizi ürperten, camlarımızı üşüten bu ümitli bekleyişin ruhudur.

İşte şimdi bir şimal rüzgârı daha esiyor ciğerlerimizi yakarak. Güneş yalancı bir gülümsemeye baksa da gözlerimizin içine, hatta bir parça kamaştırırsa da onları mevsimidir soğuk rüzgârların. Biz tedbirli olmalıyız, biz tedbirli olmalıyız... Güneşin işvesine kanıp zemheriyi unutmamalıyız.

Toprağın sözü geçmez çoğu kez gökyüzüne. "Yağ" dese yağmaz, "Bir parça dur!" dese durmaz. Çorak kalması da suya doyması da kâr etmez. Bu yüzden sabır, sükût ve bekleyiş kaderidir onun. Bizler için ise var olmak ayrılık, kavuşmak tuzak demektir. Kara kışın ağaçları buhurdan gecelerde, yaprak döker nicelere...

Gönül gelmekte kalsa yol engel kokar. Ömrümüzün gülüdür acılar, dikenini parmak kadar. Biraz sonra kapılar açılacak. İlkyazın ılık nefesine hayran, kulağı kirişte yüreğim toprağa gömüp dünleri yola çıkacak.